உ

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

தேஹமே தேவாலயம்

=========
ப்ரசுரம் 3
========

ஆவணி-மீ 6௨, வெள்ளிக்கிழமை

22-8-1947

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை,

(Regd.)

கும்பகோணம்

(விலை அணா ஒன்று)

உ

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

தேஹமே தேவாலயம்

தேகமே ஒரு தேவாலயம். ஜீவன் ஈச்வர ஸ்வருபம். ஆலயத்தில் அசுத்தியோடு போகக்கூடாது. அங்கே அசுத்தமான பதார்த்தங்களைக் கொண்டுபோகக்கூடாது. மாம்ஸம், சுருட்டு முதலியவைகளைக் கொண்டுபோனால் அசுத்தம் உண்டாகும். ஆகம சாஸ்திரங்களில், தீட்டோடும், தேக அசுத்தத்தோடும் போகக்கூடாது, என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே, தேகம் ஒரு தேவாலயமானால், அதிலும் அசுத்தமான பதார்த்தங்களைச் சேர்க்கக்கூடாது. மந்திர சக்தி இருக்கிற தேகத்தில் அசுத்தியானவைகளைச் சேர்த்தால், அது கெட்டுப்போய்விடும். வீட்டிற்கும் தேவாலயத்திற்கும் வித்யாசம் இருக்கிறது. வீட்டிலும் அசுத்தம் பண்ணக்கூடாது; ஆனாலும் தேவாலயத்தைப் போல அவ்வளவு கடுமையாக அசுத்தம் வராமல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. தேஹங்களுக்குள் சில தேஹங்கள் தேவாலயத்தைப் போல் இருக்கின்றன. பிராஹ்மணதேஹங்கள் வேதமந்திரசக்தியை ரக்ஷிக்க வேண்டியவைகளாதலால், அதிகமான பரிசுத்தமாய் இருக்க வேண்டும். அந்தத்தேகங்கள் மற்ற தேகங்களைவிட அதிகமான பரிசுத்தியோடு இருக்கவேண்டும். அசுத்தமான பதார்த்தங்களை உள்ளே சேர்க்கக்கூடாது. மந்திரசக்தியை ரக்ஷித்து, அதனால் லோகத்திற்கு நன்மையை உண்டாக்க வேண்டியது பிராஹ்மணன் கடமை. அவனுடைய தேகம் தேவாலயத்தைப் போல் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். அதனால்தான் அவனுக்கு அதிகமான நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் அது பண்ணுகிறார்கள், நாமும் ஏன் பண்ணக்கூடாது, என்று அசுத்தியைத் தரும் காரியங்களை பிராஹ்மணன் பண்ணக்கூடாது. அவர்கள் எல்லாம் சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமான அனுபவங்களை அடைகிறார்களே, என்று நாமும் நமக்குத் தகாதவற்றைச் செய்யக்கூடாது. பிராஹ்மணனுக்கு தேஹம் ஸந்தோஷத்தைஅனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டதல்ல. வேதத்தை ரக்ஷிக்கிற தேகம் அது. அதற்காகத்தான் செலவுபண்ணி உபநயனம் முதலியவைகளைச் செய்துகொள்கிறோம். வேதமந்திரங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அதை வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேகத்தை தேவாலயமாக வைத்து, அதற்குள் ஆசாரத்தை வைத்துக்கொள்வதனால் எல்லாருக்கும் சௌக்கியம் உண்டாகும். எல்லோரும் தொழில் பண்ணுகிறார்களே! பணம் ஸம்பாதிக்கிறார்களே! ஏன் நாம் செய்யக்கூடாது, என்று பிராஹ்மணன் நினைக்கக்கூடாது. நம்முடைய தொழிலை நன்றாகச்செய்துவிட்டு, அதனோடுகூடக் கொஞ்சம் பிரயத்தனப்படவேண்டியதுதான். நிரம்ப ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று அனாசார வழியில் பிரவேசிக்கக்கூடாது. பிராஹ்மணர்களுக்கும் திரவியம் வேண்டியதுதான். ஆனால் கண்ட தேசங்களுக்குச் சென்று, ஆசார அனுஷ்டானங்களை விட்டுவிட்டு, ஸம்பாதிக்கிற ஐசுவரியம் நமக்கு வேண்டாம். அப்படி ஸம்பாதிக்கா விட்டால் ஒன்றும் முடியாது என்பது இல்லை. நம்முடைய மந்திரசக்தியைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, நம்முடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பது முதல் கடமை. பணம் ஸம்பாதிப்பது இரண்டாவது (Secondary) தான்.

மந்திரசக்தி என்ற அக்னியை நாம் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தால் அது எல்லோருக்கும் க்ஷேமத்தை உண்டாக்கும். எல்லோருக்கும் கஷ்டம் வந்தால் நிவர்த்திக்கும் சக்தி இருக்க வேண்டும். யாராவது கஷ்டகாலத்தில் வந்து பிரார்த்தித்தால், "நீ பண்ணுவதைத்தான் நானும் பண்ணுகிறேன். உனக்கு இருக்கிற சக்தி தான் எனக்கும் இருக்கிறது," என்று சொன்னால் அவன் பிரார்த்தித்ததற்கு பிரயோஜனம் இல்லை. மந்திரசக்தியாகிய அக்னி இப்பொழுது அணைந்திருக்கிறது. தேஹம் விகாரம் ஆகிவிட்டது. அசுத்தமான பதார்த்தங்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. ஆனால் ஒரு பொறிமட்டும் அணையாமல் இருக்கிறது. அதை விருத்தி பண்ண வேண்டும். அப்படிச்செய்தால் எப்பொழுதாவது பற்றிக்கொள்ளும். அந்த நெருப்புப் பொறிதான் காயத்ரீ. அது பரம்பரையாக வந்திருக்கிறது. மூன்று தலைமுறையாக காயத்ரியை விட்டு விட்டால் அவன் பிராஹ்மணனாகமாட்டான். அப்பேர்பட்டவர்கள் இருக்கிற தெரு அக்கிரஹாரம் ஆகாது.

காயத்ரீ என்னும் வார்த்தைக்கு எவர்கள் தன்னை கானம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களை ரக்ஷிப்பது என்று அர்த்தம்.

கானம் பண்ணுவதென்பது பிரேமையுடனும் பக்தியுடனும் உச்சரிப்பதாகும். யார் தன்னை பக்தியுடனும் பிரேமையுடனும் உச்சாரணம் செய்கிறார்களோ அவர்களை காயத்ரீ மந்திரம் ரக்ஷிக்கும். அதனால் அந்தப்பெயர் அதற்கு வந்தது.

சந்தஸ் என்பது வேதம். வேத மந்திரங்களுக்கெல்லாம் தாயார் ஸ்தானம் காயத்ரீ என்று வேதம் சொல்லுகிறது. சாஸ்திரப்ரகாரம் செய்யவேண்டிய காரியங்களுக்கெல்லாம் முக்கியமான காரியம் இது என்று சொல்லும்பொழுது, மந்திரசக்தி குறையாமல் தேகத்தை சுத்தியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட காயத்ரியை ஸரியா உபாஸிப்பதில்லை. ஆனால் ஸரியாய் அனுஷ்டிக்காமல் விட்டு இன்னமும் மூன்று தலைமுறை ஆகவில்லை. ஆகையால் இன்னமும் பிராஹ்மணர்தான் என்று சொல்லலாம். மூன்று தலைமுறை யக்ஞும் இல்லாவிட்டால் அவன் துர்ப்பிராஹ்மணன். மறுபடி பிராஹ்மணனாவதற்கு பிராயச்சித்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் காயத்ரியை மூன்று தலைமுறையாக விட்டுவிட்டால் பிராஹ்மணத்வம் போய்விடுகிறது. அவன் மறுபடியும் பிராஹ்மணனாக மாட்டான். அவன் பிராஹ்மண பந்துதான். அப்படியே, க்ஷத்திரியன் காயத்ரியை விட்டால் க்ஷத்திரிய பந்துவாகின்றான். வைசியன் வைசிய பந்துவாகின்றான். ஆகையால், அந்த நெருப்புப்பொறியை ஊதிப்பெரியது பண்ணவேண்டும். நெருப்புப்பொறி எதற்கும் உபயோகப்படாது. ஆனாலும் உபயோகப்படுவதற்கு ஆதாரம் இருக்கிறது. ஆகையால் ஞாயிற்றுக்கிழமையாவது ஆயிரம் காயத்ரீ பண்ணவேண்டும். கண்ட இடத்தில் கண்ட ஆகாரத்தை உண்ணலாகாது. இதுவரையில் அனாசாரம் செய்ததற்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். இனியாவது கண்ட ஆகாரத்தை உண்ணாமல், மந்திரசக்தி இருப்பதற்கு தேஹத்தை பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு காலத்திலும் பத்து காயத்ரியாவது பண்ணவேண்டும். மூன்று காலங்களும் சாந்தம் உண்டாகிற காலம். காலையில் பக்ஷி முதலிய பிராணிகளும், மனிதர்களும் எழுந்திருக்கும் காலம். ஸாயங்காலம் எல்லோரும் வேலையை முடித்து ஓய்ந்திருக்கும் காலம். அதுவும் சாந்தமான காலம். மத்தியான காலத்தில் ஸூரியன் உச்சியிலிருக்கிறான். அப்பொழுது எல்லோரும் அயர்ந்திருக்கும் காலம். அப்பொழுது மனதுக்கு சாந்தமான காலம். இந்த மூன்று காலங்களிலும் காயத்ரீ, ஸாவித்ரீ, ஸரஸ்வதி என்று மூன்று பிரகாரமாகத் தியானம் செய்யவேண்டும். காலை விஷ்ணுப் பிரதானமானது. மத்யானம் பிரம்மப் பிரதானமானது. ஸாயங்காலம் சிவப்ரதானமானது. ஆகையால் காலையில் விஷ்ணுரூபிணியாகவும், மத்யானம் பிரம்மரூபிணியாகவும், ஸாயங்காலம் சிவரூபிணியாகவும் தியானம் செய்யவேண்டும். இந்த மூன்றும் சேர்ந்தால் ஸமஷ்டி காயத்ரீ என்பார்கள். தனித்தனியாக வியஷ்டி காயத்ரியும் உண்டு.

காயத்ரியில் ஸகல வேத மந்திரசக்தியும் அடங்கி இருக்கிறது. எல்லா மந்திரங்களுக்கும் சக்தியை கொடுப்பது அதுதான். அதை ஜபிக்காவிட்டால் வேறு மந்திர ஜபத்திற்கு சக்தி இல்லை. ஹிப்நாடிஸம் (Hypnotism) என்பதனால் பல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். மோக்ஷத்திற்குப் போக உதவும் ஹிப்நாடிஸம் காயத்ரி மந்திரம். ஆசையை அடக்கி, ஜன்மம் எடுத்ததின் பலனை அடையச்செய்கிற ஹிப்நாடிஸம் காயத்ரி. அது இப்பொழுது நெருப்புப்பொறி மாதிரி இருக்கிறது. லோக காரியங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு அதை அதிகமாகச் செய்ய வேண்டும், என்ற விரதத்தை வைத்துக்கொண்டு, சரீரத்தை பரிசுத்தமாக ரக்ஷித்துவரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்தப்பொறியாவது அணையாமல் இருக்கும்.

ஸந்தியாவந்தனத்தில் அர்க்கியமும் காயத்ரியும் முக்கியமானவை; மற்றவைகளெல்லாம் அதற்கு அங்கமானவை. அசக்தர்களாயிருப்பவர்கள் அர்க்கியத்தை கொடுத்துவிட்டுப் பத்து காயத்ரியாவது செய்யவேண்டும். அந்த இரண்டுதானே முக்கியம், அவைகளை மட்டும் செய்துவிடலாம், என்றால் வரவர அவைகளுக்கும் லோபம் வந்துவிடும்.

கையால், அங்க பௌஷ்கல்யத்தோடு செய்து வந்தால்தான் முக்கியமானது நிற்கும். ஆபத்துக்காலத்தில்கூட இவைகளைச்செய்து வரவேண்டும். காலத்திலும் செய்யவேண்டும். பாரத யுத்தத்தில் ஜலம் அகப்படாமல் தூளியை வைத்துக்கொண்டு காலம் தவறாமல் அர்க்கியம் கொடுத்தார்கள், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அஸ்தமன காலத்திலும், உதய காலத்திற்கு முந்தியும், உச்சி காலத்திலும் அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும். இடைக்காட்டுச்சித்தர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஆடு மேய்த்தார். அவர் "காணாமற் கோணாமற் கண்டு கொடு, ஆடுகாண்போகுதுபார்" என்று சொல்லி இருக்கிறார். 'காணாமல்' என்றால் ஸூரியனைக் காண்பதற்கு முன் என்று அர்த்தம். அதாவது, ஸூரியோதயத்திற்கு முன் காலை அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும். 'கோணாமல்' என்பதற்குத் தலைக்கு நேரே ஸூரியன் இருக்கும்பொழுது என்று அர்த்தம். அதாவது, ஸூரியன் மேற்கே போவதற்கு முன் உச்சி காலத்தில் மாத்யான்ஹிக அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும். 'கண்டு' என்பதற்கு ஸூரியன் இருக்கும்பொழுது என்று அர்த்தம். ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குமுன்பு, மலைவாயில் இருக்கும்பொழுது, ஸாயங்கால அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும். இந்த விஷயங்களைத்தான் இடைக்காட்டுச்சித்தர் லேசாகச் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஆடு' என்றால் நீராடு கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணு என்று அர்த்தம். 'காண்' என்றால் ஸேதுதரிசனம் பண்ணு என்று அர்த்தம். 'போகுது' என்றால் மேற்படி கங்கா ஸ்நானத்தாலும், ஸேதுதரிசனத்தாலும் நம் பாபம் தொலைகிறது. இதைப்பார் என்று சொன்னார்.

காயத்ரியைச் சரியாகப் பண்ணினால்தான் வேத மந்திர ஸித்தி உண்டாகும். அர்க்கியத்தையும், காயத்ரியையும் தவறாமல் செய்து கொண்டுவரவேண்டும். ஜன்மத்தில் ஒருதரமாவது கங்க ஸ்நானம், ஸேதுதரிசனம் பண்ணவேண்டும். ஸந்த்யாவந்தனத்தைத் தவறாமல் செய்துவரவேண்டும். அங்கபுஷ்கலமாகப்பண்ணினால்தான் பிரதானமாவது நன்றாக இருக்கும்.

ஜ்வரம் வந்தால் கூட இருக்கிறவர்கள் அவர்களுக்காக ஸந்த்யாவந்தனம் பண்ணித் தீர்த்தத்தை ஜ்வரம் வந்தவர்வாயில் விடவேண்டும். இப்பொழுது நமக்கு நித்தியப்படி ஜ்வரம் வந்தது போலத்தான் இருக்கிறது. ஜ்வரம் வந்தால் அதற்கு மருந்து அவசியம்; அதுபோல ஆத்மாவுக்கு உபயோகமான காயத்ரியும் முக்கியமானது. அதை எந்தக்காலத்திலும் விடக்கூடாது. மருந்தை விட அதுதான் முக்கியமானது. ஒரு நாளாவது ஸந்த்யாவந்தனத்தை விட்டுவிட்டோமென்று

இருக்கக்கூடாது. கண்டபடி அனாசாரம் பண்ணக்கூடாது. இதுவரையில் பண்ணின அனாசாரத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். காயத்ரீ ஜபம் பண்ணுவது எல்லோராலும் ஆகிற காரியந்தான். ஆயுள் இருக்கும் வரைக்கும் ஸந்த்யாவந்தனத்திற்கு லோபம் வராமல் பண்ணவேண்டும். காயத்ரியை மாத்ரு ரூபமாக உபாஸிக்க வேண்டும். பகவான் பலவிதமான ரூபங்களில் வந்து பக்தர்களுக்குக் கிருபை செய்கிறார். நம்மிடம் எல்லோரையும்விட அன்பாக இருப்பது மாதாதான். தாயாரிடம் எதைவேண்டுமானாலும் பயம் இல்லாமல் சொல்லலாம். பகவான் எல்லா ரூபமாக இருந்தாலும், மாதா ரூபமாக வந்தால் நல்லது. காயத்ரியை மாதாவென்று வேதம் சொல்லுகிறது.

புருஷனுக்குத்தான் காயத்ரீ இருக்கிறது. ஸ்திரீக்கு எந்த காயத்ரீ இருக்கிறதென்றால், புருஷன் காயத்ரியை அனுஷ்டித்தால் ஸ்திரீகளுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். அதனால் மற்ற ஜாதிகளுக்கும், லோகத்திற்கும் க்ஷேமம் உண்டாகும்.

பலவித மந்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை ஜபம் பண்ணுவதற்கு முன்பு இன்ன இன்ன பலனை உத்தேசித்துப் பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறோம். காயத்ரீ மந்திரத்தினுடைய முக்கிய பலன் சித்த சுத்திதான். மற்ற மந்திரங்களால் உண்டாகிற பலன்கள் எல்லாம் கடைசியில் சித்த சுத்தி உண்டாகத்தான் இருக்கின்றன. அதுவே காயத்ரீக்கு நேரான பலன்.

காயத்ரீ மூன்று வேதங்களிலிருந்தும் எடுத்தது. அதனால் மூன்று வேதங்களைச் சேர்ந்தோர்களுக்கும் காயத்ரீ பொதுவானது. அதர்வ வேதத்திற்கு மாத்திரம் வேறு காயத்ரீ உண்டு. அந்த வேதத்தை அத்தியயனம் பண்ணுகிறவர்கள் வேறு உபநயனம் பண்ணிக்கொண்டு, வேறு காயத்ரீ உபதேசம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்படியே அதர்வ வேதி மற்ற வேதங்களை அத்தியயனம் பண்ணவேண்டுமென்றாலும் மறுபடியும் உபநயனம் செய்து கொள்ளவேண்டும்

இந்த காலத்தில் காலையிலும் ஸாயங்காலத்திலும் எல்லோரும் காலந் தவறாமல் ஸந்தியாவந்தனம் செய்யலாம். சீக்கிரம் ஆபீசுக்குப் போகவேண்டியவர்கள் கௌண காலத்தில் காலை ஸந்தியாவந்தனம் செய்யவேண்டும். மாத்தியான்ஹிக அர்க்கியத்தை ஸங்கவ காலத்திலாவது கொடுக்கவேண்டும். ஜ்வரம் வந்தால், மற்றவர்களிடம் கஞ்சி கொடு, தீர்த்தம் கொடு என்று சொல்வதைப்போல் எனக்காக ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணு என்று சொல்லவேண்டும். ஆகாரத்தில் நியமமாக இருக்கவேண்டும். அசுத்தமான ஆகாரத்தை சாப்பிடக்கூடாது. அசுத்தமானவர்களோடு சாப்பிடக்கூடாது. அவர்களை நாம் தூஷிக்கவேண்டாம், வெறுக்கவும் வேண்டாம். நாமாக நம்மை விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் இருக்கும் பந்தியில் உட்கார்ந்து சாப்பிடக்கூடாது. இவ்வளவும் நம்முடைய தேஹ பரிசுத்தியை ரக்ஷிப்பற்காகத்தான் ஏற்பட்டவை. தேஹசுத்தியைக் காப்பாற்றினால்தான் மந்திரசக்தி இருக்கும். அப்பொழுதான் நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஷேமம் உண்டாகும். மந்திரசக்தியானது அணையாமல் விருத்தியாகக் கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பகவானை எல்லோரும் பிரார்த்திப்போமாக.

இப்படிக்கு,
வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்

.